

Deník malého stromu

Když jste strom, tak v podstatě jen stojíte na jednom místě a občas vás navštíví nějaká ta veverka nebo sova. Ale být stromem, má i spoustu výhod, například to, že se dožíváte klidně i 300 let, nebo to, že můžete špehovat turisty, jak kolem vás sbírají houby.

Žádný strom ale nemůže zabránit tomu, že vás kdykoliv mohou skácet a udělat si z vás kdovíco.

Někteří lidé (poměrně dost lidí) kácí i celé lesy, a to si neuvědomují, že potom za několik let nebudou moct dýchat, protože to my stromy jim dáváme kyslík.

Jenomže kácení lesů neuškodí jen lidem, ale i zvířatům. Ať už kvůli tomu, že zvířata taky potřebují kyslík, ale taky kvůli tomu, že jim seberou domov. Je to jako kdybyste si v pohodě seděli na gauči a najednou přijel bagr a zbořil vám byt bez toho, aniž by něco řekl. Tím chci říct, že už jenom ta představa je strašná.

Další výhoda je, že i když jste jenom strom, tak o vás i tak pečuje doktor. Tím doktorem je datel. Už několikrát se mi stalo, že jsem měl ve svém těle tzv. škůdce. Datlovi to sice nějakou dobu trvalo, ale vyléčil mě. Když mě datel léčil, tak strčil svůj zobák pod moji kůru a postupně ze mě ty škůdce vytahoval, divné na tom ale bylo, že ty škůdce rovnou snědl. To bych já třeba nikdy neudělal. Já vím, zní to nechutně a bolestivě, ale vůbec to tak není.

Jako strom si dovoluji říct, že stromem prostě být nechcete, protože už jenom u doktora je to hrůza. Jednou se mi zdálo, že pan doktor onemocněl a já zrovna měl v těle škůdce. To byl můj asi nejhorší sen. Taky se mi už několikrát zdálo, že místo hub lidé trhali stromy, a když jsem se probudil, tak mi chudák pan doktor musel dát lišejník, aby se mi ulevilo.

Když jsem jednou špehoval turisty, tak jedna malá holčička zrovna vyprávěla svůj sen. Říkala něco o tom, že byla v posteli a najednou kolem ní prošel stín ve tvaru tarantule. Abych řekl pravdu, myslím, že lidé mají úplně jiné sny než stromy.

Mám kámošku veverku a ta se do mě nedávno přestěhovala. Když mi totiž upadla větev, tak tam byla díra akorát pro ni. Je to super, když máš někoho, komu můžeš věřit hned u sebe. Ještě předtím u mě bydlela sova, ale ta se odstěhovala kvůli tomu, že na ní moc foukalo. Stejně se s ní nedalo moc bavit.

Taky jsem už mnohokrát potkal jezevce nebo lišku. Dokonce jsem i slyšel vlčí vytí, a to byl můj asi nejhorší zážitek kromě toho, když v blízké vesnici bouchali petardy. Doufám, že příště odejdou někam hodně daleko.

Mým největším přáním je oživnout a být něco jako Groot.

Asi si říkáte, kde jsem na Groota přišel. Řekla mi o tom veverka, než se ke mně nastěhovala. Prý si večer louskala oříšky, a v tu dobu se zrovna rodina, která měla dům kousek od veverky, dívala na Groota. Co mi tak veverka říkala, tak to byl velmi zajímavý film, no a od té doby je to můj sen. Doopravdy se ten film jmenoval Strážci galaxie, ale mně šlo jen o Groota.

Tenkrát v noci jsem se vyspal skvěle a hned potom, co jsem se vzbudil, jsem pochopil proč. Před sebou jsem viděl ráj. Všechny stromy, květiny i keře s borůvkami se změnily. Bylo to, jako kdyby začínalo jaro po té dlouhé zimě, ale tohle jsem za svůj život ještě neviděl. Všude lítaly víly a po zemi běhali skřítki.

Veverka už asi byla vzhůru, protože v její díře nikdo nebyl. Chtěl jsem ji zavolat nebo jí aspoň říct, že jsem vzhůru, protože tak to děláme každý den. Když jsem se o to pokusil, tak jsem měl pocit, že něco není v pořádku. Po chvíli jsem to ale zjistil - já jsem chodil. Byl jsem v šoku, když jsem se to dozvěděl. Celý život jen trčíte na jednom místě a sotva pohnete větví, ale teď je to pravý opak. Umím chodit i běhat a můžu hýbat větví.

Když jsem se chtěl porozhlídnout, všiml jsem si, že ostatní stromy jsou normální. Když v tom na mě někdo promluvil. Byl to jezevec, ten jezevec, kterého jsem potkával v lese.

„Je to jiné že, když najednou máme víc možností?“ řekl.

Já jen přikývl. Potom řekl, že mě uctívají jako krále. Byl jsem zmatený, takže jsem se jenom zeptal, proč mě uctívají jako krále a on mi odpověděl, že jsem tu jediný Groot. Já jen přikývl.

Po chvíli jsme se začali dohadovat, co se stalo. Nakonec jsme si asi po dvou hodinách řekli, že už půjdeme spát, ale když jsem šel na svoje místo, viděl jsem cestou malinkou chlupatou lištičku svalenou do klubíčka. Nejdřív jsem se ujistil, že to není past, ale že se doopravdy ztratila.

Když jsem se k ní blížil, zvedla se a nahrbila se. Očividně se mě bála, ale když se koukla na moji brož, o které jsem až doteď nevěděl, tak se na mě podívala a pomalu šla ke mně. Natáhl jsem k ní větev a pohládl ji. Začal jsem ji drbat za uchem a ona si mě mezitím očuchávala. Po chvíli už byla skoro u mě, ale podivně si začala prohlížet moje nohy. Potom se na mě podívala a já zjistil, o co jí jde. Měl jsem na nohou pár malých bobulek, tak jsem jí řekl, ať si klidně dá.

Ty bobulky ji asi unavily, tak jsem jí vzal a postavil jí z mojí větvičky malý domeček. Šli jsme na moje místo, kde už na mě čekala veverka. Chvilku mi vyhrožovala, že musela spát na zemi, tak jsem jí popadl a ona uviděla, kdo v tom domečku je. Usmála se na mě a vlezla si do svojí díry. A to je konec vyprávění.

Autorka: Evelína Burdychová, třída 5.D

